

«deși nu are o vechime decît de trei ani», numără aproape 10.000 volume, aceasta fără bibliotecile seminariilor de limbi slave și istorie¹.

Fondul de cărți sporea mereu². În afară de sumele obișnuite pentru bibliotecile seminariilor, Bogdan mai cerea ministerului să acorde pentru anul 1910—1911 un fond de 4.000 de lei pentru legarea cărților datorite facultății de prof. I. Crăciunescu — 2300 volume de preț, care însă, nefiind legate, nu puteau fi date în uz, un fond de 11.000 de lei din care voia să umple cu rafturi «o sală întreagă din localul Universității și anume aceea care provizoriu a servit pentru decanatul Facultății de filozofie și litere și pe care am destinat-o acum pentru bibliotecă». Aci se vor depozita biblioteca Crăciunescu și Tocilescu, precum și «biblioteca filozofică a d-lui Titu Maiorescu, pe care d-sa mi-a făgăduit că o va dăruia chiar anul acesta facultății noastre». În total (cu fondurile seminariilor), sumele se ridicau la 30.000 lei, ceea ce, afirma Bogdan, «este cea mai mică sumă spre a întâmpina necesitățile actuale și urgente ale facultății». După aceea, rămînea ca în fiecare an să se acorde suma de 4.000 lei «pentru toate seminariile la un loc»³. Mai târziu, secretarul facultății, M. Buzescu, a fost numit bibliotecar⁴, iar în decembrie 1913 s-a amenajat și sala de lectură a bibliotecii, care a început să funcționeze efectiv în ianuarie 1914⁵.

Anii care au urmat și războiul l-au împiedicat pe Ioan Bogdan să-și desăvîrșească opera. În timpul ocupației germane Universitatea a avut mult de suferit și numai grație lui Ioan Bogdan — în acea vreme prorector — pierderile au putut fi limitate⁶.

Desigur, sînt încă destule de spus despre Ioan Bogdan ca decan al Facultății de filozofie și litere. Este totuși neapărat necesar să menționăm încă alte câteva aspecte.

În primul rînd, este vorba de organizarea internă a facultății. «De la moartea lui Laurian — afirmă un cunoscător al istoriei vechii Facultăți de filozofie și litere — și pînă la venirea lui Bogdan, decanatul devenise un post biurocrat, în care se puneau doar rezoluțiile pe hîrtii. Profesorul Bogdan era un bun administrator. În această direcție dînsul a făcut pentru facultate mai mult poate decît oricare decan»⁷. Într-adevăr, este surprinzător cum Ioan Bogdan, care a desfășurat o activitate didactică și mai ales științifică apreciată atît de elogios și peste hotarele țării, care a fost tot timpul președinte al

¹ *Ibidem*, Dos. 122/1910, f. 40.

² La 7 martie 1911 se cerea ministerului ordonanțarea sumei de 500 lei prevăzută în buget pentru abonamente la reviste literare și pedagogice. Dos. 124/1910—1911, f. 129, Dos. 125/1910—1911, f. 8—49.

³ *Universitatea Buc. Arh. Fac. filologie*, Dos. 125/1910—1911, f. 8 și urm.

⁴ *Ibidem*, Dos. 133/1911—1912, f. 39.

⁵ Marin Popescu Spineni, *op. cit.*, p. 59.

⁶ Constantin Kirițescu, *Istoria războiului pentru întregirea României, 1916—1919*, București, 1927, I, p. 169, 176; III, p. 143, nota 1. *Arh. St. București, Min. Instr. Dir. III* Dos. 10/1917, f. 35, *Univ. București. Arh. Rectorat*. Dos. 212/1918, *Arh. Fac. filologie*, Dos. 152/1915—1920, p. 39—40.

⁷ Marin Popescu Spineni, *op. cit.*, p. 50.